

折言不为意 4

ชาตินี้
ไม่ขอเป็น
โอรส!

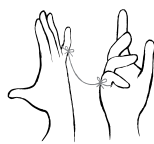
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ฉางโถ้วลั่วเยวี่ 长沟落月 เจียน
ลู่ผิงฮวา เป่า
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ความรักของ 'เจียนเหยียน' กับ 'สวีจิ้งเซวียน' ยังคงไม่ราบรื่น เมื่อขุนนางเฉาอย่าง 'โจวหยวนเจิ้ง' ยังเรื่องอำนาจในราชสำนัก สวีจิ้งเซวียนต้องใช้สารพัดเล่ห์หากลเพื่อรับมือกับอีกฝ่าย กระทั่งทำให้ตนเองป่วยเพื่อลงานก็จะต้องทำ

ทว่าในช่วงเวลานี้เจียนเหยียนกลับไม่อยากเป็นภาระของสวีจิ้งเซวียน หากนางหนีไปจากเมืองหลวงได้ก่อน อย่างน้อยๆ สวีจิ้งเซวียนก็น่าจะเหลือทางรอดได้ นางย่อมคิดไม่ถึงว่า 'ผู้หวังดี' ที่ยื่นมือมาช่วยเหลือ กลับสร้างเรื่องให้นางอีกจนได้ นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวของการเปิดเผยความลับสำคัญที่จะมาเปลี่ยนชีวิตของเจียนเหยียนอีกด้วย!

ความลับของเจียนเหยียนที่ว่าคือเรื่องใดกัน แล้วสวีจิ้งเซวียนจะเอาชนะหรือพลาดทำให้กับโจวหยวนเจิ้งกันแน่ ความรักของพระเอกนางเอกเราจะถึงคราวเห็นฟ้าแจ่มใสเสียทีหรือไม่ ไปติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"เลิกร้องได้แล้ว"

เจียนเหยียนไหนเลยจะสนใจเขา กลับกันนางยังร้องไห้เสียงดังกว่าเดิม
อีกสองส่วน

สวีจิ้งเซวี่ยนถอนหายใจ ยกตัวนางจากตักตนเองขึ้นมาตระกองกอด
ไว้แทน พร้อมยกมือขึ้นเช็ดน้ำตานาง ทอดเสียงอ่อนโยนเอ่ยปลอบนาง
"ไม่ต้องร้องแล้ว เป็นความผิดของข้าทั้งหมดดีหรือไม่"

เจียนเหยียนได้คืบจะเอาศอก สะอึกสะอื้นเอ่ย "เดิมก็เป็น... ความผิด
ของท่านทั้งหมดอยู่แล้ว!"

"ได้ๆ เป็นความผิดของข้าทั้งนั้น" สวีจิ้งเซวี่ยนยิ้มขมขึ้นอย่างจวนใจ
ในใจคิดแต่ว่า... ดูท่าวันหน้าสาวน้อยผู้นี้จะต้องเป็นพวกชอบวางอำนาจ
อย่างแน่นอน

แต่เมื่อเห็นสภาพร้องไห้จนจมูกแดงก่ำของนางในตอนนั้น ในใจเขาก็
คิดต่อว่า ให้ชอบวางอำนาจก็ไม่เห็นเป็นไร ยอมๆ นางไปก็พอแล้ว

•

แนะนำตัวละคร

- * เจียนเหยียน บุตรสาวตระกูลพ่อค้า วิญญาณมาจากต่างยุคสมัย ถูกเลี้ยงดูมาเช่น 'ม้าพอมแห่งหยางโจว' เป็นคนฉลาดทันคน
- * สวีจิ้งเซวียน คุณชายใหญ่สกุลสวี สอบผ่านเป็นจ้าวหยวน ตั้งแต่อายุน้อย มีนิสัยสุขุมนิ่งขรั่ม เจ้าเล่ห์มากแผนการ กับสิ่งที่ปรารถนาเขาก็จะหาทางให้ได้ครอบครอง
- * เนี่ยชิงเหนียง ภรรยาเอกของเจิ้งกั้วกง เหมินห่างกับสามี เรื่องในจวนก็มอบให้อุ่นดูแล
- * เว่ยหม่วมั่ว บ่าวรับใช้คนสนิทของเนี่ยชิงเหนียง ชื่อสัตย์ภักดี กับนายของตน ไม่ชอบหวั่นอิเหนียง
- * หลี่เนี่ยนหลัน บุตรสาวของเจิ้งกั้วกง เกิดจากอนุ มั้ววางท่าที่สูงส่ง เกลียดชังเจียนเหยียน
- * หลี่ซัน บุตรชายของเนี่ยชิงเหนียง เป็นผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์กั้วกง แต่ถูกเลี้ยงดูมาให้อ่อนแอหวาดกลัวคน
- * หวั่นอิเหนียง มารดาของหลี่เนี่ยนอิและหลี่เนี่ยนหลัน ดูแลงานในจวน ทำตัวประหนึ่งภรรยาเอก

74

ยามดึกสงัด เจียนเหยียนอาศัยแสงเทียนอ่อนสลัวภายในห้อง
อ่านจดหมายที่เส้นชั้วเขียนให้นาง

เส้นชั้วเก่งเรื่องอ่านใจคน ดั่งนั้นเขาจึงบอกชั้วก่อนในช่วงต้นของ
จดหมายว่าหอสุรารัจย์เยวี่เป็นกิจการของเขา วันนั้นเขาเห็นว่าสถานการณ์
ดูผิดปกติเลยสั่งให้คนรับใช้ไปขอความช่วยเหลือจากสวีจิ้งเซวี่ยนทันที
ทำเช่นนี้ประการแรกบ่งบอกได้ว่าเขาไม่มีเจตนาร้าย ทั้งยังคิดเพื่อ
เจียนเหยียน ประการที่สองก็สามารถทำให้เจียนเหยียนเชื่อใจเรื่องที่เขา
จะพูดต่อไปนี้ได้มากที่สุด

และเรื่องที่เขาพูดต่อจากนั้นก็ล้วนเป็นเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นใน
ราชสำนักขณะนี้

คนที่ทำการค้าในระดับของเส้นชั้วย่อมต้องคอยจับตาดูเหตุการณ์
ในราชสำนักอยู่แล้ว

ตามที่เส้นซั่วบอก เมื่อต้นปีทางซีหนานเกิดแผ่นดินไหว ซิงผิงอ่อง อ่องต่างแดนที่ประจำการที่ซีเปียมี่ท่าที่กระเหี้ยนกระหือรือ คอยก่อเรื่องไม่หยุด ภายในราชสำนักจึงแตกเสียงเป็นฝ่ายสนับสนุนให้ทำศึกและฝ่ายสนับสนุนให้ตั้งตัวมาเป็นพวก ไม่อาจหาข้อสรุปได้ ส่วนโจวหยวนเจิ้งก็อาศัยโอกาสนี้ถวายฎีกาให้ฮ่องเต้ส่งตัวขุนนางใหญ่ผู้หนึ่งไปประกาศอภัยโทษที่ซีเปียมี่

ตอนที่เจียนเหยียนอ่านมาถึงประโยคนั้นหัวใจก็บีบรัดแน่น และไม่ผิดจากที่คาด เส้นซั่วกล่าวตามมาว่าขุนนางใหญ่ที่โจวหยวนเจิ้งเสนอขึ้นมาคือสวีจิ้งเซวียนรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกรมปกครอง เพียงแต่ข้อเสนอนี้ถูกฮ่องเต้ปฏิเสธไป แล้วส่งขุนนางใหญ่อีกคนไปประกาศอภัยโทษที่ซีเปียมี่แทน แต่โจวหยวนเจิ้งก็ยังไม่ยอมตัดใจ เสนอชื่อสวีจิ้งเซวียนไปลอบขวัฎฎราชฎที่ซีหนานต่อ

ที่เส้นซั่วเล่ามาในจดหมายคือเขาเดาว่าที่โจวหยวนเจิ้งวางแผนสารพัดให้สวีจิ้งเซวียนออกไปจากเมืองหลวง ย่อมเป็นเพราะพอสวีจิ้งเซวียนออกไปจากเมืองหลวง ก็จะไม่มีการคอยคุ้มครองเจียนเหยียนได้อีก แต่ที่สำคัญที่สุดคือขอแค่สวีจิ้งเซวียนออกไปจากเมืองหลวง โจวหยวนเจิ้งก็สามารถส่งคนไปดักเล่นงานอีกฝ่ายระหว่างทางได้ ภายหลังค่อยหาข้ออ้างอุบัติเหตุอะไรสักอย่างก็พอ ผู้อื่นอย่างมาก็แค่พูดอย่างเสียดายว่าสวีจิ้งเซวียนตายไปตั้งแต่อายุน้อย ไม่มีทางคิดไปถึงว่ามีคนเล่นลูกไม้อยู่เบื้องหลัง!

จากนั้นเส้นซั่วก็บอกตรงๆ ว่าแม้ตนเองจะเข้าใจความริ้นใจของสวีจิ้งเซวียนที่อยากจะได้คนโจวหยวนเจิ้งโดยเร็ว แต่โจวหยวนเจิ้งเป็นคนเจ้าเล่ห์ ทั้งยังใช้ชีวิตอยู่ในราชสำนักมาหลายปี รากฐานอำนาจซับซ้อน

เกรงว่าในช่วงเวลาสั้นๆ จะเป็นเรื่องที่ลำบากมาก ข้าตอมนี่เบื้องหลัง
 ใจหวอนเจ็งยังมีหิ้งอ่องอยู่อีกคน ทว่าสวีจั้งเซวียนกลับเป็นขุนนาง
 สันโดษ ถ้าเกิดเขาคิดโค่นล้มใจหวอนเจ็งย่อมต้องไปพึ่งพาฝั่งเหลียงอ่อง
 แต่จากที่เสิ่นซั่วรู้มา ฮ่องต้องคืบปัจจุบันซึ่งซังการเลนพรรคเลนพวก หลายปี
 มาในที่สนับสนุนสวีจั้งเซวียนมาโดยตลอดก็มีสาเหตุจากการที่เขาเป็น
 ขุนนางสันโดษชื่อตรง ถ้าเกิดเขาเข้าไปมีส่วนในการแย่งชิงตำแหน่ง
 รัชทายาทขององค์ชายทั้งสองพระองค์ ฮ่องเด็จะมองสวีจั้งเซวียนอย่างไร
 คนที่ตอนแรกพระองค์สนับสนุนขึ้นมาเพราะอยากใช้เขามาถ่วงดุล
 พรรคพวกอื่นๆ เช่นนี้ นึกไม่ถึงว่าสุดท้ายคนผู้นี้กลับถลึงตัวลึก กลายไป
 เป็นหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นเช่นกัน ฮ่องเด็จะต้องไม่ปล่อยสวีจั้งเซวียนไป
 ง่ายๆ แน่นนอน ถึงเวลานั้นยังมีใจหวอนเจ็งคอยดูแลอยู่ด้านข้างไม่หยุด
 เกรงว่าสถานการณ์ของสวีจั้งเซวียนจะร้ายมากกว่าดี ดังนั้นแผนการ
 ในตอนนี้หากคิดอยากช่วยสวีจั้งเซวียนก็มีอยู่วิธีการเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ
 ให้เจียนเหยียนออกไปจากที่นี่

ขอเพียงเจียนเหยียนจากไป ประการแรก ระหว่างใจหวอนเจ็งกับ
 สวีจั้งเซวียนก็จะไม่มีอะไรให้แย่งชิงกันอีก ดังคำที่ว่า 'ไม่มีศัตรูถาวร'
 คนฉลาดอย่างใจหวอนเจ็งไม่จำเป็นต้องสู้กับสวีจั้งเซวียนต่อไป
 อย่างน้อยในเวลาสั้นๆ เปลือกนอกก็จะไม่ทำเช่นนั้น ส่วนประการที่สอง
 ขอเพียงเจียนเหยียนจากไป สวีจั้งเซวียนก็ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนคิด
 โค่นล้มใจหวอนเจ็งในระยะเวลาสั้นๆ จนต้องไปเข้าพวกกับเหลียงอ่อง
 เขาสามารถค่อยเป็นค่อยไป รักษาสถานะขุนนางสันโดษของเขาได้ตามเดิม
 หลังผ่านไปเช่นนี้หลายปี เขาย่อมประสบความสำเร็จในหกกรม ถึงเวลานั้น
 สามารถใช้อำนาจกรมต่อกรกับอำนาจสภาได้ บางทีใจหวอนเจ็งอาจ

ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของสวีจิ้งเซวียนอีก

สุดท้ายเส้นซั่วบอออกมาตามตรงว่าความจริงสวีจิ้งเซวียนจะอยู่หรือตาย คนนอกอย่างเขาไม่สนใจสักนิด แต่ที่ตอนนี้เขามาพูดเรื่องพวกนี้กับเจียนเหยียน นั่นเป็นเพราะว่าเขาเป็นห่วงนาง

นับตั้งแต่พบกันที่สวนดอกท้อเขาก็เริ่มสนใจนาง ภายหลังเมื่อได้พบกันที่วัดอวิหวงก็ยิ่งใส่ใจนางมากกว่าเดิม ดังนั้นจึงไม่หวังเห็นนางกลายเป็นอนุหัตถ์นอกของโจวหยวนเจิ้ง เพราะช่วงหลายปีมานี้เขาคบค้าสมาคมกับโจวหยวนเจิ้ง เข้าใจดีว่าโจวหยวนเจิ้งเป็นคนโหดเหี้ยมโหดมากเพียงไร หากเจียนเหยียนถูกอีกฝ่ายกักขังไปตลอดชีวิต นั่นจะเป็นเรื่องเศร้าทั้งชีวิตของนาง เส้นซั่วสารภาพตามตรงว่าเขาต้องตาเจียนเหยียน หวังว่านางจะมอบโอกาสให้ตนเองได้ แต่เขาจะไม่มีวันบังคับอะไรนางอย่างแน่นอน กลับกันเขาจะส่งนางออกไปจากสถานที่ย้ำแค้นแห่งนี้ก่อน หวังว่านางจะไวใจเขาได้

ย่อหน้าสุดท้ายของจดหมายเขียนไว้ว่าเขาสืบมาแล้วว่าช่วงเทศกาลซั้งหยวน* ในวันที่สิบถึงยี่สิบเดือนหนึ่ง ชุนนางทุกคนจะได้หยุดพัก และโจวหยวนเจิ้งก็จะอาศัยโอกาสช่วงนี้กลับบ้านเกิดไปเช่นไหว้บรรพบุรุษ ถ้าเกิดเจียนเหยียนคิดจากไป ไม่มีอะไรดีไปกว่าขอร้องออกไปชมโคมที่เมืองหลวงในวันเทศกาลซั้งหยวนเพื่อจะได้ออกไปจากจวนสกุลสวีถึงเวลานั้นเขาจะจัดเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย รับรองว่าจะพาตัวเจียนเหยียนออกจากเมืองหลวงอย่างแนบเนียน ไม่ให้มีผู้ใดรับรู้ทั้งนั้น

* เทศกาลซั้งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนหนึ่งตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอย ซึ่งแสดงถึงความกลมกลืนว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลซั้งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

หลังเจียนเหยียนอ่านจดหมายจบก็จ่อกระดาษบางๆ สองแผ่นนี้
ไปบนเปลวเทียน

เปลวไฟลามเลียขึ้นมาทันที ภายใต้อสงไฟสามารถมองเห็นสีหน้า
นึ่งสงบของเจียนเหยียนได้

นางมองดูกระดาษจดหมายสองแผ่นนี้เผาไหม้เป็นเถ้าถ่านลงบนโต๊ะ
เงียบๆ ตอนที่ใกล้จะกลืนกินจนหมดนางก็โยนลงไปในกระถางถ่านข้างเท้า
ก้มหน้ามองเปลวเพลิงเปลี่ยนไปอ่อนแรงลงช้าๆ จนกระทั่งมอดไหม้ไป
จนสิ้น ไม่เหลือเปลวเพลิงอยู่อีก นางจึงหันตัวกลับขึ้นไปนอนบนเตียง

ความจริงหลายวันมานี้นางก็กำลังคิดถึงเรื่องทีเส้นชั่วเขียนมาใน
จดหมายเช่นกัน

นางรู้ว่าตอนนี้สวีจิ่งเซวียนลำบากอย่างไร แล้วก็รู้ว่าการที่ตนเอง
รั้งอยู่ที่นี่จะเป็นตัวถ่วงของสวีจิ่งเซวียน นางเองก็เคยคิดจากไป หาสถานที่
ปลอดภัยสักแห่งซ่อนตัวอยู่สักกระยะ ทำเช่นนั้นอย่างน้อยก็แย่งชิงเวลา
มาให้สวีจิ่งเซวียนได้บ้าง ไม่ต้องร้อนใจจะต้องโค่นล้มโจวหยวนจิ้งให้ได้
ก่อนเดือนสี่อีก

บังเอิญทีเส้นชั่วส่งจดหมายเช่นนี้มาในเวลาดี

เดิมทีเจียนเหยียนไม่ค่อยเชื่อใจเส้นช้วนัก ด้วยรู้สึกว่ามันร้ายเขา
กะล่อนปลิ้นปล้อนเกินไป แต่ตอนนี้นอกจากเชื่อเขาแล้ว ดูเหมือนนาง
จะไม่เหลือตัวเลือกอื่นได้อีก

นางไม่อาจกลายเป็นภรรยาของสวีจิ่งเซวียน

หิมะตกลงมาเงียบๆ ตลอดทั้งคืน

วันที่สิบสี่เดือนหนึ่ง หลังเจียนเหยียนกินอาหารกลางวันเสร็จก็ให้

ชื่อเยวียไปเชิญสวีเมี่ยวจินมาพูดคุยด้วย

แม้หิมะข้างนอกจะหยุดตกแล้ว แต่ลมกลับพัดแรงขึ้นเรื่อยๆ เวลาโดนตัวคนก็ประหนึ่งสามารถแซ่แซ่คนให้กลายเป็นแท่งน้ำแข็งได้ทั้งเป็น

หลังสวีเมี่ยวจินเดินเข้ามาในห้องรองฝั่งตะวันออก เจียนเหยียนก็รีบเรียกนางให้มานั่งบนตั่งตัวใหญ่ข้างหน้าต่าง จากนั้นก็สั่งให้ชื่อเยวียไปหยิบเตาอุ่นเท้า* มาวางไว้ใต้เท้าสวีเมี่ยวจิน มอบความอบอุ่นให้แก่นาง

สวีเมี่ยวจินเห็นเจียนเหยียนถือสะดุ้งอันเล็กอยู่ในมือ บนฝ่าตวนสีซีขาวเข้มพอเห็นลายปักคร่าวๆ เป็นผีเสื้อสองตัวบินรอบดอกกล้วยไม้

เข็มปักผ้าเรียบวางถูกนางจับไว้ระหว่างนิ้ว เส้นด้ายสีเหลืองดอกซึ่งถูกปล่อยยาวออกมา ใช้เวลาเพียงไม่นานเกสรดอกกล้วยไม้ก็ปักเสร็จ จากนั้นก็เป็นใบไม้เรียวยาวสีเขียว ผีเสื้อสองตัววิ่งระบ่า

สวีเมี่ยวจินถือถ้วยชาที่ป้อวันยกมาให้ไว้ เคียงศีรษะมองเจียนเหยียนที่ก้มหน้าตั้งใจปักลายผีเสื้อสองตัวบินรอบดอกกล้วยไม้ ก่อนตัดสินใจถาม "พี่เหยียน ท่านปักไปทำอะไรหรือ"

เจียนเหยียนงยหน้าสงยิ้มน้อยๆ ให้นาง "ข้าอยากจะทำถุงหอมใบหนึ่ง"
 ถุงหอมสีเขียวเข้มเช่นนี้ พี่เหยียนคงไม่ได้ทำไว้ใช้เองสินะ? สวีเมี่ยวจินดื่มชาในถ้วยไปเจียบๆ พลังคิดในใจว่า ถุงหอมใบนี้คงจะทำให้พี่ใหญ่เป็นแน่

หลังเจียนเหยียนปักไปสักพักก็ดึงผ้าตวนตำแหน่งที่ย่นให้เรียบอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ก้มหน้าปักต่อ ขณะเดียวกันก็สนทนาเรื่อยเปื่อยกับสวีเมี่ยวจินไปด้วย

สวีเมี่ยวจินรู้ว่านางอยากรู้อากถามถึงสวีจิ้งเซวียน หลังคิดแล้วก็เอ่ยอย่าง

* เตาอุ่นเท้า คือเตาทองแดงขนาดเล็กสำหรับให้ความอบอุ่นแก่เท้าในวันอากาศหนาว รูปร่างกลมค่อนข้างแบน มีหูหิ้ว บนฝ่ามีรูเล็กๆ จำนวนมาก ข้างในเผาไหม้ถ่าน ซี้เสื่อย หรือกลบข้าว

คลุมเครือออกไป "เหมือนช่วงนี้พีใหญ่จะยุ่งมาก ต่อให้เป็นช่วงวันหยุด เทศกาลก็ไม่ได้กลับมา เอาแต่อยู่ที่เมืองหลวง ข้าเองก็ไม่ได้เจอหน้าเขา มาสักระยะแล้ว"

มือที่จับเข็มอยู่ชะงักไป จากนั้นสวีเมี่ยวจินก็ได้ยินน้ำเสียงขมฝืดของเจียนเหยียนเอ่ยถามขึ้น "ช่วงนี้เขา...สบายดีหรือไม่"

จะสบายดีได้อย่างไร สวีเมี่ยวจินคิดในใจเสียบๆ โฉวหยวนเจิ้งผู้้นกำลังวางแผนสารพัด คิดให้เหตุผลเรื่องแผ่นดินไหวที่ซีหนานให้พีใหญ่ออกจากเมืองหลวงไปที่นั่น สุดท้ายพีใหญ่ไร้หนทาง ได้แต่ทำให้ตนเองป่วยหนักมาเป็นข้ออ้างปฏิเสธ

แล้วเขาทำให้ตนเองป่วยหนักได้อย่างไร จากที่ฉีซังบอก ตอนแรกจุดเตาไฟร้อนๆ หลายเตาวางไว้ในห้อง ส่วนคุณชายนั่งห่มผ้าห่มหนาชั้นอยู่ในนั้นจนเหงื่อออกท่วมตัว ต่อจากนั้นก็เปลือยร่างแช่ในถังน้ำแข็งเป็นเวลานาน เริ่มด้วยร้อนจัดตามด้วยหนาวจัด ข้าไปข้ามาเช่นนี้หลายครั้งจะไม่ป่วยหนักได้อย่างไร ดังนั้นภายหลังหมอล้วงจากสำนักหมอล้วงมาดูอาการด้วยตนเอง ยืนยันว่าเขาป่วยเป็นไข้หวัดอย่างหนัก ห้ามออกไปข้างนอกชั่วคราว โฉวหยวนเจิ้งถึงไม่มีอะไรจะพูดได้อีก

และนี่ก็เป็นเหตุผลว่าเพราะเหตุใดสวีจิ้งเซวียนถึงไม่ได้กลับมาในช่วงวันหยุดนี้ เกรงว่าตอนนี้เขาคงยังนอนจมอยู่บนเตียงด้วยข้า จะกลับมาได้อย่างไร สวีเมี่ยวจินลอบถอนหายใจ แต่เรื่องเช่นนี้พีใหญ่สั่งห้ามไม่ให้นางบอกเจียนเหยียนเป็นอันขาด เขาเอาแต่กลัวว่าเจียนเหยียนจะเป็นห่วง ดังนั้นสวีเมี่ยวจินจึงได้แต่ตอบไปว่า "ท่านวางใจได้ พีใหญ่ข้าสบายดี"

ยามนี้เจียนเหยียนปักกลีบดอกกล้วยไม้ทั้งหมดเสร็จแล้ว ดังนั้นนาง

จึงดึงผ้าออกจากสะดึง ก่อนเริ่มใช้กรรไกรกั้หน้าตัดทำถุงหอม

ถุงหอมที่ทำออกมาเป็นทรงน้ำเต้า บนผ้าตัวนสีเขียวเข้มมี ดอกกล้วยไม้สูงสง่าคู่มือเสื่อสยายปีก

เจียนเหียนยกมือขึ้นลูบรอยย่นเล็กๆ บนถุงหอมให้เรียบ จากนั้น ก็งยหน้าสั่งชื่อเววียให้นำผ้าภาพพระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่ที่นางปักเสร็จ ก่อนหน้านี้ออกมา

ชื่อเววียขานรับ หลังจากนั้นไม่นานก็ประกองผ้าภาพพระบัว คู่ปลาจิ้นหลี่ที่พับไว้เรียบร้อยมาตรงหน้าสวีเมียวจิ้น

เจียนเหียนยื่นถุงหอมทรงน้ำเต้าในมือตนเองออกไปด้วยพร้อมกัน บนใบหน้าประดับรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนเอ่ย "นี่เป็นผ้าสำหรับทำฉากบังลม กับถุงหอมที่ชำระปากจะปักให้เจ้า ในเมื่อวันนี้เจ้ามาที่นี่ก็เอาทั้งคู่ กลับไปด้วยกันเลยเถาะ ข้าจะได้ไม่ต้องส่งสาวใช้วิ่งไปวิ่งมาอีกรอบ" ปื่อวิน ยืนรวบมืออยู่ด้านข้าง ไม่น่าจะขู่มามาอาจจะให้นมร่างแนบหูกกับกำแพง ฟังอยู่จากมุมใดก็ได้ ดังนั้นคำพูดพวกนี้นางจึงไม่ได้เอ่ยชัดเจนเกินไป

สวีเมียวจิ้นเองก็เข้าใจ ดังนั้นจึงไม่ได้ถามอะไรมากอีก แคะให้ซึ่งจู้ รับถุงหอมกับผ้าภาพพระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่ผืนนั้นมาก่อนยิ้มเอ่ย "เช่นนั้นก็ ขอบคุณพี่เหียนมากเจ้าคะ"

ทั้งสองคนพูดคุยเรื่อยเปื่อยกันอีกสักพัก เมื่อเห็นท้องฟ้าเริ่มมืดลง สวีเมียวจิ้นจึงลุกขึ้นขอตัวกลับ

เจียนเหียนเองก็ไม่ได้รั้งนางไว้ แค่ลุกขึ้นจับมือนางพร้อมเอ่ยเสียงเบา "พวกเจ้าจะต้องดูแลตนเองกันให้ดี เช่นนี้ข้าถึงจะวางใจลงได้"

คำว่า 'พวกเจ้า' นี้แน่นอนว่าย่อมรวมสวีจิ้นเซวียนอยู่ด้วย

สวีเมียวจิ้นผงกศีรษะแล้วพลิกมือกลับไปกุมมือเจียนเหียนแทน

ก่อนตอบกลับด้วยสีหน้าหนักแน่น "พี่เหียน ข้าเข้าใจเจ้าคะ"

เจียนเหียนจึงไม่ได้พูดอะไรมากอีก แค่กำชับให้ป้อวันเป็นตัวแทน
ตนออกไปส่งสวี่เมี่ยวจินกับสาวใช้ของนาง

รอป้อวันกลับมาเจียนเหียนก็สั่งนางต่อว่า "รบกวนเจ้ากับซุยมามา
ไปหามารดาข้าสักหน บอกว่าระยะนี้ข้าอยู่ภายในจวนจนเบื่อแล้ว พรุ้งนี่
เป็นงานเทศกาลซึ่งหยวน ได้ยินมาว่าในเมืองหลวงจะมีการจุดดอกไม้ไฟ
สวยๆ ข้าอยากพาพวกเจ้าไปเดินเล่นชมดูด้วยกัน ดังนั้นจึงให้พวกเจ้า
ไปบอกกับนางสักคำ"

ป้อวันรับปากก่อนออกไปกับซุยมามา

หลังจากทั้งสองคนออกไป เจียนเหียนก็กระซิบบอกชื่อเยวี่
ถึงแผนการที่จะไปจากที่นี่ในวันพรุ้งนี้ กำชับให้วันพรุ้งนี้นางจะต้อง
ตามติดตนเองอยู่ตลอดเวลา

ชื่อเยวี่ตกใจยกใหญ่ นางอยากจะพูดบางอย่างแต่สุดท้ายก็ไม่ได้
พูดอะไรทั้งนั้น แค่ถามเสียงเบากลับว่า "ให้บ่าวเก็บของอะไรพวกตัวติดไป
ด้วยหรือไม่เจ้าคะ"

เจียนเหียนส่ายหน้า ในน้ำเสียงมีความเหงาหงอยนิดๆ "ไม่จำเป็นต้อง
เอาอะไรไปทั้งนั้น แค่พวกเราสองคนออกไปจากที่นี่ก็พอ"

วันที่ไปเว่ยแต่งงานนางได้มอบตัวเงินกับเงินทองที่เก็บสะสมมาได้
ในระยะนี้ให้อีกฝ่ายสบโอกาสเอาออกไปก่อนล่วงหน้าแล้ว

สถานการณ์อย่างในตอนี้ คนที่ใจหยวนจึงส่งมาอยู่ข้างกาย
ตนเองตลอดเวลา ตัวเงินกับเงินเหล่านั้นเอาไว้กับไปเว่ยยอมปลดปล่อย
กว่าเก็บไว้กับตนเอง รอออกไปข้างนอกได้เมื่อไร ไปเว่ยยอมหาโอกาส
มารวมตัวกับพวกนางอยู่แล้ว

แม้เส้นชัยบอกว่าเขาจะช่วยนางออกไปจากเมืองหลวง แต่นางไม่คิดอยากไปอยู่ในสถานที่ที่เส้นชัยเตรียมการไว้ให้ใครจะไปรู้ว่าเส้นชัยเป็นคนอย่างไรกันแน่ ใครจะไปรู้ดีกว่าที่เขาทำเช่นนี้ความจริงมีเจตนาใดกันแน่ นางต้องการให้เส้นชัยช่วยนางออกไปจากเมืองหลวงได้ก็พอ หลังจากนั้นนางย่อมมีสถานที่ที่ตนเองอยากไป

คืนเทศกาลซั้งหยวนในเมืองหลวง แสงโคมเจิดจรัสพร่างพราว ตั้งแต่รุ่งพระจันทร์ไปถึงคุณหนูในห้องหอต่างเดินขวักริ้วไปมา เป็นภาพอันครื้นเครงมั่งคั่งที่ไม่อาจพรรณนาได้หมด

เจียนเหยียนพาชื่อเว่ยเดินไปท่ามกลางกลุ่มคนซำๆ ที่ด้านหลังมีป้อมปืนกับขลุ่ยมาเดินตามมาอย่างไม่คลาดสายตา

เจียนเหยียนเองก็ไม่ได้สนใจพวกนางสองคน เวลาเจอแผงขายของที่น่าสนใจก็จะหยุดลง แล้วชื่อของเล่นแปลกใหม่ที่น่าสนใจตามใจชอบ

ดังนั้นเพียงไม่นานในมือนางก็คือโคมกลมหลายปักดวงหนึ่ง ส่วนในมือชื่อเว่ยก็คือโคมดอกบัว ในอ้อมกอดยังหอบของเล่นจุกจิกเอาไว้จำนวนมาก

เมื่อมองไปเห็นว่าที่ด้านหน้ามีแผงขายหน้ากากอยู่ เจียนเหยียนก็เดินเข้าไปเลือกดูก่อนเลือกหน้ากากมาได้สองอัน หลังนางบอกให้ชื่อเว่ยจ่ายเงินก็หยิบหน้ากากอันหนึ่งสวมลงบนหน้าอีกฝ่าย ส่วนตนเองก็สวมอีกอันที่เหลืออยู่

ตอนนี้บนถนนมีคนที่มีสวมหน้ากากอยู่มาก ผู้คนเดินสวนกันไปมา ยากจะแยกแยะได้ว่าใครเป็นใคร

ยามนั้นเองป้อมปืนเดินขึ้นหน้ามาหยุดตรงหน้าเจียนเหยียน ก่อนเอ่ย

ด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ที่นี่มีคนพลุกพล่าน มีผู้คนอยู่ทุกประเภท ถ้าเกิดคุณหนูเผลอเดินพลัดหลงไปย่อมนเป็นอันตรายอย่างมาก ขอให้คุณหนูถอดหน้ากากออกด้วยเจ้าคะ" แม้สีหน้านางจะดูนอบน้อม แต่น้ำเสียงกลับไม่ใช่เช่นนั้นแล้ว กลับมีเจตนาเชิงสั่งแแบ่งอยู่หลายส่วน

เจียนเหยียนเงยหน้ามองป้อวีน

ป้อวีนไม่ได้เก็บสายตากลับ แค่มองสบตานางนิ่งๆ ตามเดิม

มุมปากภายใต้หน้ากากหยักยกขึ้นน้อยๆ หลายวันมานี้เจียนเหยียนรู้สึกมาโดยตลอดว่าแม่ชุษยามาจะทำอะไรบูมบ่ามუნหัน แต่ความจริงคนเช่นนี้ควบคุมได้งายที่สุด แต่อย่างป้อวีนที่วันๆ ไม่พูดไม่จา ในใจคิดอะไรอยู่ก็ดูไม่ออก นี่ต่างหากถึงจะควบคุมได้ยากที่สุด

และก็เป็นไปดังคาด คืบนี้หลังชุษยามาถูกนางกับชื่อเยวียพาเดินกลับไปกลับมาในหมู่คนจำนวนมากสักพักก็มึนงงแยกทิศทางไม่ถูกบ้างแล้ว แต่ป้อวีนผู้นี้กลับเดินติดตามอยู่ข้างกายนางได้อย่างใจเย็น สายตาไม่เคยหลุดจากตัวนางไปสักครั้ง ตอนนี้อพเห็นนางสวมหน้ากากยังก้าวขึ้นมาพูดเช่นนั้นกับนางโดยตรงอีก

ดังนั้นเจียนเหยียนจึงถอดหน้ากากออกอย่างว่าง่าย จากนั้นก็ยื่นหน้ากากให้ป้อวีนเสียเลยพร้อมยิ้มเอ่ย "ได้ เช่นนั้นข้าไม่ใช่แล้ว ยกให้เจ้าแทนแล้วกัน"

ป้อวีนรับหน้ากากมาแล้วย่อกายลงเอ่ย "ขอบคุณเจ้าคะ"

เจียนเหยียนเองก็ไม่ได้สนใจป้อวีนอีก หันตัวกลับตั้งตัวชื่อเยวียเดินเล่นต่อไปแทน

ในตรอกเล็กด้านหน้าทางขวามีมีเพิงขายอาหารเล็กๆ อยู่เพิงหนึ่งขายอาหารพวกแป้งใส รากบัวเชื่อมน้ำผึ้งดอกกุ้ยกับบัวลอยไส้กุหลาบ

เจียนเหยียนเห็นแล้วก็ตั้งตัวชื่อเวี๋ยเดินเข้าไป หลังตั้งทุกอย่างมาก็บอกให้ชื่อเวี๋ย ป้อวิน กับชุยมามามากินด้วยกัน

เดินมานานเพียงนี้ชุยมาเองก็หิวแล้ว นางเอ่ยขอบคุณเจียนเหยียนก่อนตั้งใจจะนั่งกินที่โต๊ะ แต่ป้อวินกลับเอ่ยปรามนางเสียงดุดัน "ชุยมามา!"

เจียนเหยียนจึงยิ้มเอ่ย "อะไรกัน เจ้ากลัวว่าข้าจะนัดแนะกับเจ้าแก่ร้านให้ใส่ผงยาสลบลงในอาหาร ทำให้พวกเจ้าสลบ จากนั้นสบโอกาสหนีไปหรือไร"

"คุณหนูล้อเล่นแล้ว" ป้อวินมีสีหน้านิ่งสงบ น้ำเสียงยิ่งเรียบเฉย "บ่าวแค่รู้สึกว่าคุณเป็นเจ้านาย พวกเราเป็นบ่าว จะมานั่งด้วยกันกับท่านได้อย่างไร"

เจียนเหยียนยิ้มน้อยๆ ไม่ไปสนใจนางอีก แคนั่งลงที่โต๊ะกับชื่อเวี๋ย รอเจ้าแก่วางอาหารลงบนโต๊ะ พวกนางก็กินกันไปพูดคุยเรื่อยเปื่อยกันไป มีแต่เสียงหัวเราะไม่ขาดสาย

ชุยมาเห็นดังนั้นก็ขำเลิ่ยมองป้อวินไปหน ในแวตามีความไม่พอใจแฝงอยู่อย่างช่วยไม่ได้

คุณหนูกับสาวใช้ผู้นั้นนั่งกินด้วยกันอย่างหอมหวานเช่นนี้ พวกนางสองคนกลับปั่นกินลมหนาวอยู่ตรงนี้ จะระมัดระวังตัวเช่นนี้ไปเพื่ออันใดกันก็แค่เด็กสาวอ่อนแอผู้หนึ่ง ยังจะกลัวนางวิ่งหนีไปจริงๆ หรือไร จะวิ่งหนีไปที่ใดได้เล่า!

ป้อวินกลับไม่สนใจชุยมา เขาแต่จับตามองคนที่เพิ่งขายอาหารแห่งนี้้อย่างระมัดระวังเท่านั้น

เจ้าแก่อยอมยุ่งอยู่ตลอดเวลา หญิงสาวที่คอยช่วยอยู่น่าจะเป็นภรรยาของเขา นอกจากนี้ก็มีแค่ลูกค้าที่นั่งอยู่ที่โต๊ะอีกสามตัวเท่านั้น

เพียงแต่พอมองไปลูกค้าเหล่านี้ก็เอาแต่ก้มหน้ากินอาหารตรงหน้าตนเอง ไม่มีใครสนใจมองมาทางเจียนเหยียนสักคน ข้าดูจากเสื้อผ้าที่คนเหล่านี้สวมใส่ก็มีแต่ชาวบ้านธรรมดาทั้งนั้น

ดังนั้นป้าอวิ้นจึงวางใจลงบ้าง เก็บสายตากลับมาสนใจจับตาดูเจียนเหยียนเท่านั้น

และในตอนนี้นางมองสำรวจคนอื่นๆ ในเฟิงขายอาหาร เจียนเหยียนก็ใช้ปลายหางตามองสำรวจคนเหล่านี้เงิบๆ เช่นกัน ถัดจากนั้นนางก็ได้เห็นเส้นจิ้น

นางเคยเจอเส้นจิ้นอยู่สองครั้ง ครั้งหนึ่งภายในวัดอวิ้นหวง อีกครั้งที่ร้านค้าขายของเส้นจิ้น และตอนที่อยู่ในวัดอวิ้นหวงเส้นจิ้นเคยบีบคอกไปเว่ยด้วย ดังนั้นต่อให้เขาจะหน้าตาธรรมดา โยนไปอยู่ในกลุ่มคนก็ไม่มีทางสนใจมองเป็นพิเศษ แต่เจียนเหยียนก็ยังจำเขาได้อยู่ดี

ตอนนี้เส้นจิ้นสวมชุดผ้าปานกลางเก่ากลางใหม่ เอาแต่ก้มหน้าก้มตากินบัวลอยใส่กุหลาบตรงหน้าเหมือนไม่รู้จักเจียนเหยียน และรอหลังกินเสร็จเขาก็เรียกเถ้าแก่มาเก็บเงิน จากนั้นเดินกลับออกไปนอกตรอก ตอนที่เดินผ่านเจียนเหยียนสายตาไม่ว่อกว่กเลยด้วยซ้ำ

แต่เจียนเหยียนกลับรู้สึกสบายใจขึ้นมา

ตลอดทั้งคืนนี้นางไม่เห็นตัวเส้นจิ้นเลยสักครั้ง ตอนที่กำลังไม่รู้ว่าเพราะอะไร กลับได้เห็นเส้นจิ้นที่นี้เข้ากะทันหัน

คิดว่าตอนนี้เส้นจิ้นจะต้องไปบอกเส้นจิ้นเรื่องที่นั่งอยู่ที่นี่อย่างแน่นอน

ดังนั้นหลังเจียนเหยียนกับชื้อเยวี่ยกินอาหารตรงหน้าเสร็จก็เรียกเถ้าแก่มาเก็บเงินเช่นกัน จากนั้นนางก็ยกโคมกลมหลายบักที่วางไว้บนโต๊ะขึ้นมา พร้อมจับมือชื้อเยวี่เอ่ยเสียงเบา "พวกเราไปกันเถอะ"

หลังออกมาจากตรอกก็มองเห็นเส้นจันที่ยื่นอยู่ท่ามกลางกลุ่มคน คล้ายสัมผัสได้ว่าพวกนางออกมาทันแล้ว เส้นจันจึงขยับตัวเดินไปข้างหน้า เจียนเหยียนเห็นดั่งนั้นจึงเดินตามหลังเขาไปเช่นกัน

หลังเดินเช่นนี้ไปสักกระยะหนึ่ง ผู้คนรอบข้างก็เริ่มบางตาลงเรื่อยๆ จนกระทั่งภายหลังเหลือแค่ต้นไม้อยู่รอบด้านไม่เห็นเงาของใครสักคนอีก

ป้อวินรู้สึกหวาดระแวงขึ้นมาทันทีรีบเดินสองก้าวไปขวางตรงหน้า เจียนเหยียนแล้วเอ่ยเสียงเบา "เซียวคุณหนูเดินย้อนกลับไปด้วยเจ้าคะ"

เจียนเหยียนเงยหน้ามองนางอย่างไม่พอใจ

ป้อวินกลับยื่นกราน "ตึกแล้ว คุณหนูควรกลับไปได้แล้วเจ้าคะ"

เจียนเหยียนแหม่ปาก ชื่อเวรียที่อยู่ด้านข้างเองก็จับแขนนางแน่น ดวงตาเบิกกว้างพร้อมร่างกายที่สั่นเทาขึ้นมาเล็กน้อย

ในตอนนั้นเองมีคนสองคนเดินออกมาจากเงามืดด้านข้าง

คนที่เดินนำมาสวมชุดคอกลมสีม่วงเข้ม คลุมทับด้วยเสื้อกันลมผ้าแพร สีหยกขอบบุขนสัตว์ รูปโฉมหล่อเหลา บุคลิกสง่างาม...เป็นเส้นจันนั่นเอง ส่วนคนที่ตามมาด้านหลังเขาก็คือเส้นจัน

"คุณหนูเจียน" เสียงของเขากังวานไพเราะดุจอารมณ์ดี "ไม่ได้พบหน้ากันเสียนาน"

เจียนเหยียนนิ่งเงียบเพราะนางไม่รู้ว่าเส้นจันกำลังเล่นเงี้ยวอะไรอยู่ เขากล้าปรากฏตัวออกมาต่อหน้าป้อวินกับชุยมามาง่ายๆ เช่นนี้เลยหรือ เหตุใดเขาถึงไม่กลัวว่าวันหน้าป้อวินกับชุยมามาจะชี้ตัวเขา หรือพูดได้ว่า เขาคิดว่าป้อวินกับชุยมามาไม่มีทางชี้ตัวเขาได้ นั่นก็หมายความว่าเขาไม่คิดให้ป้อวินกับชุยมาามีชีวิตกลับไปอยู่แล้ว?

หัวใจเจียนเหยียนหนักอึ้งขึ้นทีละน้อย

ส่วนป๊อวีนก็ก้าวพรวดมาข้างหน้า ใช้ร่างกายบังคับตัวเจียนเหยียนไว้ทันที ก่อนถามอย่างระแวดระวัง "ท่านเป็นใคร"

เส้นชั้วมองประเินป๊อวีนไปหน ก่อนแค้นหัวเราะดูแคลนออกมา "ไม่ประเินตนเอง! อย่างเจ้ามีสิทธิ์มาถามว่าข้าเป็นใครด้วยหรือ" จากนั้นก็โบกมือให้เส้นจิ้นที่อยู่ด้านหลัง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นทำให้เจียนเหยียนหน้ามืดตาลาย เล็กน้อย

นางรู้ว่าเส้นจิ้นน่าจะเป็นวรยุทธ์ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรวันนั้นที่วัดอวิ้วงก็เคยเห็นเขาลงมือว่องไวดุจสายฟ้า เคลื่อนที่รวดเร็วมก แต่นางไม่รู้มาก่อนว่าป๊อวีนจะเป็นวรยุทธ์เช่นเดียวกัน!

การต่อสู้ระหว่างสองคนนี้ดูแล้วชวนให้คนตาลายจริงๆ!

แต่เห็นได้ชัดว่าเส้นชั้วไม่ได้พาเส้นจิ้นมาแค่คนเดียว เพราะหลังจากนั้นภายในเงามืดด้านข้างก็มีคนอื่นอีกสลิปกว่าคนปรากฏตัวขึ้น ชูขุมมาถูกคนหนึ่งจับไฟล่มือไปด้านหลังอย่างง่ายดาย นางกำลังจะกรี๊ดร้อง แต่ยังไม่ทันเปล่งเสียงออกมา คนคนนั้นก็สับมือเข้าที่ท้ายทอยนาง นางจึงตัวอ่อนทรุดลงไปราวกับดินโคลนเหลวๆ ทันที

ในตอนนั้นเส้นจิ้นเองก็ควบคุมตัวป๊อวีนได้แล้ว เขาสับมือลงไปอย่างแรงเช่นเดียวกัน ป๊อวีนหมดสติไปทันที

เดิมทีเจียนเหยียนนี้กว่าจะเป็นเรื่องที่ยุงยากซับซ้อน สุดท้ายกลับจบลงอย่างง่ายดายหยาบกระด้างทั้งอย่างนี้เสียแล้ว

ถัดจากนั้นเส้นชั้วก็เยื้องย่างมาหานาง

ช่วงเวลานั้นแสงจันทร์ราวกับสายน้ำ พื้นดินคล้ายแอ่งน้ำสว่างไสว กระจ่างใส

ในความลับสนลั่นชั่วเดินเหยียบย่างแสงจันทร์บนพื้นตรงเข้ามาหานาง
 เขาหยุดยืนตรงหน้าเจียนเหยียน ก้มหน้าลง มุมปากหยักยกน้อยๆ
 ในดวงตาหงส์ทอประกายระยิบระยับ

"เจียนเหยียน" ในน้ำเสียงเขามีรอยยิ้มอยู่ชัดเจน แววตาสว่างไสว
 รวากับแสงดาราทั้งหมดในค่ำคืนนี้สะท้อนอยู่ในดวงตาเขา "ทำให้เจ้า
 ตกใจเสียแล้ว"

นางสังหรณ์เจียนเหยียนร้องบอกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่นางก็
 ไม่ได้พูดอะไร เพียงมองไปยังคนหลายสิบคนที่ยืนนิ่งอยู่ด้านข้าง รวมไปถึง
 ปี่อวีนกับซุยมามาที่หมดสติไปแล้วถึงได้ถามว่า "เจ้าตั้งใจจะทำอะไร"

เส้นชั่วหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนตอบด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจนัก "กึ่งมีทาง
 ของกึ่ง ปูมีทางของปู* การต่อสู้ระหว่างบัณฑิตอย่างโจวหยวนเจิ้งกับ
 สวีจิ้งเซวียนมีแต่จะแก้ไขได้ด้วยการห้าห้ากันพระราชสำนัก แต่ข้ากลับ
 มีทางของตัวเอง" จากนั้นเขาก็เซ็ดปลายคางขึ้นน้อยๆ บอกให้เจียนเหยียน
 มองไปทางกลุ่มคนที่ยืนอยู่ด้านข้าง สีหน้ามีความภาคภูมิใจเล็กๆ ปรากฏ
 ขึ้นมา "ข้าไว้ความสามารถ แต่ยังมีสหายที่คบหาในยุทธภพอยู่บ้าง"

หัวใจเจียนเหยียนหนักอึ้งทันใด

ไม่รู้เพราะเหตุใด นางพลันรู้สึกเหมือนเพิ่งเดินออกจากปากเสือ
 แต่กลับเข้าไปในถ้ำหมาป่าต่อขึ้นมา

* กึ่งมีทางของกึ่ง ปูมีทางของปู หมายถึงแต่ละคนล้วนมีความคิดของตนเองในการแก้ไขปัญหยา อย่าได้
 หลับหูหลับตาเชื่อคนอื่น

75

ชาวที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับบ้านตลอดทั้งคืนไปถึงหูสวีจิ้งเซวียน
ในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น

เดิมทีเจียนฮุ่ยฮินไม่มีความคิดจะแพ่งพรายเรื่องนี้ออกไป

ถึงแม้ก่อนหน้านี้เจียนเหยียนจะเคยใช้ความตายมาข่มขู่ ไม่ยอม
ไปอยู่ที่เรือนแยกของโจวหยวนเจิ้ง แต่สุดท้ายโจวหยวนเจิ้งก็ยังอยาก
ให้นางไปอยู่ที่เรือนของเขาโดยเร็วที่สุดอยู่ดี ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรจนสกุลสวี
ก็เป็นจวนบรรพบุรุษของสวีจิ้งเซวียน เมื่อเป็นเช่นนั้น ประการแรกเจียนเหยียน
จะอยู่ภายใต้การคุ้มครองของสวีจิ้งเซวียน ทำให้โจวหยวนเจิ้งไม่สะดวก
แย่งตัวคนมา ส่วนประการที่สอง ในเมื่อเจียนเหยียนกับสวีจิ้งเซวียน
พักอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน แม้จะมีป้อวันกับซุขุมามาคอยจับตามอง แต่
ไม่แน่ว่าทั้งสองคนอาจจะหาโอกาสแอบพบหน้ากันก็ได้ ดังนั้นโจวหยวนเจิ้ง
จึงเคยกำขี้ป้อวันกับซุขุมามาลับๆ ว่าหากมีโอกาสก็ให้ลักพาตัวเจียนเหยียน

ไปยังเรือนแยกแห่งนั้นของเขาจะดีที่สุด ถึงเวลานั้นไม้กลายเป็นเหี่ยวแล้ว คาดว่าสวีจิ่งเซวียนก็ไม้อาจทำอะไรได้อีก ดังนั้นเมื่อเจียนเหยียนบอกว่า จะพาป๊อวันกับซุยมามาไปชมดอกไม้ไฟในวันเทศกาลซึ่งหยวนที่เมืองหลวง ป๊อวันกับซุยมามาถึงได้ไม่ว่าอะไร ตอนที่พวกนางสองคนไปพูดเรื่องนี้กับ เจียนฮูหยิน ก็ได้บอกเป็นนัยๆ ด้วยว่าวันพรุ่งนี้หลังพวกนางออกไปกับ เจียนเหยียนก็จะไม่กลับมาอีก

เจียนฮูหยินฟังแล้วเข้าใจทันที ทั้งยังยอมรับวิธีการนี้ของพวกนาง เสียๆ ดังนั้นนางจึงไม่ได้เก็บเรื่องที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับมาทั้งคืน ไปใส่ใจ แล้วก็ไม่ได้คิดป่าวประกาศออกไปด้วย กลับกันยังคิดว่าตัวนางเอง ก็ต้องเก็บสัมภาระได้แล้ว รอผ่านไปสักสองวันก็จะย้ายออกจากจวนสกุลสวี ไปยังเรือนแยกที่โจวหยวนเจิ้งเตรียมเอาไว้ให้แทน

สุดท้ายเป็นเงินจู้ที่แอบนำเรื่องนี้ไปบอกกับสวีเมี่ยวจินที่เรือนหนึ่งซุยม สวีเมี่ยวจินได้ยินก็ตกใจยกใหญ่ จากนั้นก็สั่งให้ซิงจู้ออกไปเรียก บ่าวชายให้เตรียมรถม้าเดินทางไปหาสวีจิ่งเซวียนทันที

ก่อนจะออกเดินทางนางใคร่ครวญแล้วตัดสินใจให้ซิงจู้ไปเอาถุงหอม กับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาเงินหลี่ที่เจียนเหยียนมอบไว้ให้นาง เมื่อวันก่อนไปด้วยกัน

ในตอนที่เรารีบเดินทางไปถึงเรือนของสวีจิ่งเซวียนก็พบว่าเขายังคง นอนพักผ่อนอยู่บนเตียง

อาการหวัดที่เขาสร้างขึ้นมาเองครั้งนี้รุนแรงกว่าที่ตนเองคาดการณ์ไว้ ไข้สูงไม่ยอมลดลงไปเสียที ต่อให้ลดลงไปบ้าง วันรุ่งขึ้นก็จะกลับมาใหม่ อยู่ดี

เพียงแต่หลังได้ยินสวีเมี่ยวจินบอกเรื่องที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับมา

ทั้งคืน เขาก็ลุกพรุดขึ้นมาด้วยความตกใจทันที ก่อนจะเลิกผ้าห่มออกเตรียมลงจากเตียง

ทว่าเดิมทีเขาก็เวียนหัวอยู่แล้ว คราวนี้ยังลุกขึ้นมากะทันหันอีก จึงหน้ามืดตาลายขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ หลังร่างเซไปสักพักก็จับเสาคู่เพียงทรวดตัวกลับลงไปนั่งบนขอบเตียงอีกครั้งอย่างทนไม่ไหว

สวีเมื่อวจิณร้อนใจจนไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ทว่านางก็ได้แต่เอ่ยกล่อมเสียงนุ่มนวล "พี่ใหญ่ ท่านจะต้องดูแลตนเองนะเจ้าคะ พี่เหยียน... พี่เหยียนอาจจะแค่นี้เห็นของอะไรแปลกใหม่ มัวแต่ดูเพลินก็เลยไม่ได้กลับมาเมื่อคืนเฉยๆ ไม่แน่ว่าตอนนี้นางอาจกลับไปถึงจวนแล้วก็ได้..." แต่คำพูดเช่นนี้ไม่ต้องพูดถึงว่าจะหลอกสวีจิ้งเซวียนเลย เพราะกระทั่งตัวนางเองยังไม่เชื่อ ดังนั้นสุดท้ายนางจึงไม่ได้พูดอะไรอีก

สวีจิ้งเซวียนรู้สึกปวดหัวแทบระเบิด ทั้งยังร้อนใจดูไฟไหม้ ไม่รู้ว่าตอนนี้เจียนเหยียนอยู่ที่ใดกันแน่ นางได้รับอันตรายหรือไม่

เขาหลับตาลง มือหนึ่งยกขึ้นกดขมับข้างขวาของตนเอง ขณะที่สมองครุ่นคิดฉบับไว

เป็นใจหวอนเจิ้งสั่งให้ป้อวินกับชุยมามาลักพาตัวเจียนเหยียนไปหรือไม่อย่างนั้นจะอธิบายเรื่องที่เจียนสูหยินไม่คิดแพรงพรายเรื่องที่เจียนเหยียนไม่ได้กลับมาทั้งคืนอย่างไร เรื่องนี้ทำให้เห็นว่าคุณจริงเจียนสูหยินนั้นรู้เรื่อง ช้ายังยอมรับเรื่องนี้เสียๆ แต่เจียนเหยียนเป็นคนระมัดระวัง นางรู้อยู่แล้วว่าใจหวอนเจิ้งมีเจตนาร้ายกับนาง ป้อวินกับชุยมามายังเป็นคนที่ใจหวอนเจิ้งส่งมา ต่อให้พวกนางสองคนจะเสนอให้เจียนเหยียนมาดูดอกไม้ไฟที่เมืองหลวง แต่นางจะยอมรับปากได้อย่างไรนับประสาอะไรกับที่ตนเองยังคงยก้าชับนางช้าๆ ว่าห้ามไม่ให้นางก้าวขาออกจาก

จวนสกุลสวีแม่แต่ก้าวเดียว นางเองก็รับปาก แล้วเมื่อคืนยังจะทำเช่นนี้ ได้อย่างไร

นางสังหรณ์ของสวีจั่งเซวียนบอกว่าเรื่องนี้น่าจะไม่เกี่ยวกับ โจวหยวนเจ็ง ดังนั้นหลังเขาเสียบไปก็ลืมตาขึ้น เงยหน้าถามสวีเมี่ยวจิ้น "สองวันมานี้เจียนเหยียนมีอะไรผิดปกติไปหรือไม่"

"เอ๊ะ" สวีเมี่ยวจิ้นยังตามความคิดของสวีจั่งเซวียนไม่ทัน จึงมองเขา อย่างสับสน

ตั้งแต่ได้ยินสวีเมี่ยวจิ้นบอกว่าเจียนเหยียนไม่ได้กลับมาทั้งคืน สวีจั่งเซวียนก็ขมวดคิ้วแน่นมาโดยตลอด ตอนนี้อยิ่งขมวดแน่นขึ้นกว่าเดิม "เจ้าเจอเจียนเหยียนครั้งสุดท้ายเมื่อใด นางได้พูดอะไรกับเจ้าหรือไม่"

สวีเมี่ยวจิ้นกระจ่างแจ้งขึ้นมา ก่อนจะหันไปเรียกซิงจู้ให้นางนำ ฤงหอมกับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่ผีนนั้นมา จากนั้นนางก็ เอ่ยว่า "ครั้งสุดท้ายที่ข้าเจอพี่เหยียนคือเมื่อสองวันก่อน นางได้ให้ฤงหอม กับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่กับข้า เวลานั้นป้อวีนอยู่ในห้องด้วย ฉากหน้านางพูดว่าให้ข้า แต่ข้ารู้ว่าความจริงคือให้ท่าน ดังนั้นวันนี้ข้า จึงนำของสองอย่างนี้มาให้ท่านด้วย"

สวีจั่งเซวียนรับฤงหอมกับผ้าจากบังลมลายสระบัวคู่ปลาจิ้นหลี่ มาจากมือซิงจู้ ก่อนยกมือขวาขึ้นมาลูบได้ซ้ำๆ

ไฉนนางต้องมอบของพวกนี้ให้ข้าตอนนี้ด้วย

"วันนั้นนางพูดอะไรกับเจ้า" เสียงของสวีจั่งเซวียนทุ้มต่ำลง "บอกข้ามา ห้ามตกหล่นสักคำเดียว"

สวีเมี่ยวจิ้นย่อนึก ก่อนเล่าคำพูดทั้งหมดที่เจียนเหยียนพูดออกมา ในวันนี้กันอย่างละเอียดไปหน

อันใดคือ 'พวกเจ้าจะต้องดูแลตนเองกันให้ดี เช่นนี้ข้าถึงจะวางใจลงได้' สวีจิ้งเซวียนเจ็บหัวใจแปลบปลาบพร้อมบีบถุงหอมในมือแน่น

นางมีความคิดจะหนีไปอยู่ซัดๆ ดั่งนั้นเมื่อวานถึงได้มาดูดอกไม้ไฟที่เมืองหลวงตามแผน ความจริงก็เพื่อจะหนีไป!

แน่นอนว่านางคนเดียวย่อมทำเช่นนี้ไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นข้างนอกจะต้องมีคนคอยรับช่วงต่อ

ดีมาก เขากัดกรามขณะคิดว่า คึ้นนั้นนางยังรับปากข้าอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าต่อให้จนตรอกก็จะไม่ทำเรื่องโง่เขลา แต่ตอนนี้นางกลับมามีคิดคำพูดเช่นนี้...นอกจากนางตาย ไม่อย่างนั้นนางไม่มีทางไปจากข้าสักครึ่งก้าว

สวีจิ้งเซวียนรู้สึกว่ามีข้างที่กำถุงหอมกำลังลั่นเทาอย่างห้ามไม่ได้ เขารู้ว่าเจียนเหยียนมีความสามารถจะหนีไปจริงๆ แต่เขาจะไม่มัววันยอมให้นางสมปรารถนา

วันนั้นเขาก็เคยบอกนางแล้วว่าในเมื่อเขาขอรับความรู้สึกนาง เช่นนั้นต่อให้ตายเขาก็จะไม่มัววันปล่อยมือจากนาง

"ฉีซัง!" สวีจิ้งเซวียนพลันลุกขึ้นยืนพลางตะโกนเสียงดัง

เพราะว่าสวีเมี่ยวจิ้นอยู่ภายในห้อง เพื่อเป็นการหลบเสียงฉีซังจึงยืนเฝ้าอยู่ที่ทางเดินด้านนอกตลอดเวลา ยามนี้ได้ยินเสียงตะโกนด้วยความโมโหของสวีจิ้งเซวียน เขาก็รีบเดินเข้าไปคุกเข่าข้างหนึ่งแล้วขานรับอย่างนอบน้อม "คุณชาย"

"รีบไปพาตัวไปเวมมาหาข้า ถ้าเกิดนางออกไปจากเมืองหลวงแล้วเจ้าก็ต้องไปพาตัวพวกเขามาให้ข้าก่อนดวงอาทิตย์ตกดินให้ได้ มิเช่นนั้นก็ให้วีธีระเจ้ามาพบข้าแทนเสีย!"

แม้จะเป็นวันที่อากาศหนาวเย็นเช่นนี้ ฉีซังก็ยังรู้สึกว่ามีเหงื่อเย็นหลังชุ่มไปทั้งร่างทันที

"ขอรับ!" แต่เขาก็ไม่กล้าขัดขืนได้แต่ตอบรับเสียงทุ้มต่ำ "บ่าวจะไปพาตัวไปเวยมาทันทีขอรับ" แต่ในใจกลับคิดว่า *สวรรค์โปรดคุ้มครองด้วย* ขอให้ตอนนี้ไปเวยยังไม่ได้ออกไปจากเมืองหลวงที่เกาะ ไม่อย่างนั้นชีวิตน้อยๆ ของข้าคงต้องจบสิ้นลงวันนี้แล้ว!

โชคดีที่สวรรค์ยังคงคุ้มครองฉีซัง เพราะเมื่อเขาไปถึงบ้านของไปเวยก็พบว่าไปเวยกับโจวหลินสามีของนางยังคงอยู่ในบ้านกันดี ๆ

ตอนที่ฉีซังมาปรากฏตัวตรงหน้าโจวหลินกับไปเวย โจวหลินไม่รู้จักเขา แต่ไปเวยกลับรู้จัก

ไปเวยลุกขึ้นยืนยกกายคารวะฉีซังก่อนถาม "ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าพักอยู่ที่นี้"

ฉีซังคิดในใจว่า ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเจ้าอยู่ที่นี้ เดิมช่ยามามากก็เป็นบ่าวรับใช้ของสกุลสวี แค่นี้บ่าวเสียหน่อยก็รู้ได้แล้ว!

แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร แค่นี้หน้าหนึ่ง ประสบความสำเร็จในการแสดงท่าทีลึกลับออกมาขณะเอ่ยว่า "คุณชายให้มาพาเจ้าไปพบ เขามีเรื่องจะถามเจ้า"

หัวใจไปเวยบีบรัดแน่นขึ้นมาทันที นางอยากจะลองหลอกถามว่า สวีจ้งเซวียนเรียกนางไปด้วยเรื่องใด แต่เห็นฉีซังมีสีหน้าเย็นชา สุดท้ายจึงไม่ได้ถามอะไรออกไปทั้งนั้น

รอไปเวยไปถึงเรือนของสวีจ้งเซวียน ก็ได้เห็นสวีจ้งเซวียนนั่งอยู่บน

เก้าอี้พนักโค้งตรงกลางห้องรับแขก แม้ยามนี้เขาจะหลับตาอยู่ แต่ก็ยังคงมอบความรู้สึกกดดันล้าลึกให้ผู้คนที่อยู่ดี

ไปเวใจสั้นเล็กน้อย เตรียมจะคารวะให้สวีจิ่งเซวียน แต่เพิ่งจะย่อเข่าลงไปสวีจิ่งเซวียนก็ล้มตาคืนแล้ว

เมื่อไปเวยมองสบตาสวีจิ่งเซวียนก็รู้สึกว่สายตาเขาประดุจสายฟ้าเย็นชาผิดปกติ หัวใจนางจึงเต้นผัดจิ่งหวะไปอย่างห้ามไม่ได้ เมื่อที่ปล่อยอยู่ข้างลำตัวก็กำชายกระโปรงแน่น

"เจียนเหยียนหายตัวไป" สวีจิ่งเซวียนไม่คิดจะเสียเวลาไร้สาระกับนาง เปิดปากเอ่ยถามกระซิบสั้นทันที "นางไปที่ใด"

"บะ... บ่าวไม่ทราบเจ้าคะ..." เสียงของไปเวยสั้นเครือ สีหน้าก็ซีดลงหลายส่วน

สวีจิ่งเซวียนได้ยั้งดั่งนั้นแววตาก็อำมหิตมากกว่าเดิม หัวทั้งร่างแผ่กลิ่นอายกดดันออกมา

"ไปเวย" สวีจิ่งเซวียนเอ่ยเสียงเย็นขึ้นมา "เดิมเจ้าเป็นคนอำเภอซีเจียง ภายหลังเป็นเพราะภัยแล้งหนักที่บ้านเกิดจึงต้องหนีตายมาพร้อมกับคนในครอบครัวอย่างไร้หนทาง ระหว่างทางที่หนีมาทุกคนในครอบครัวเจ้าล้วนหนีตาย ส่วนตัวเจ้าได้เขียนชื่อช่วยเอาไว้ ภายหลังพวกเจ้าสองคนเพื่อเอาชีวิตรอดจึงขายตัวไปเป็นบ่าวในสกุลเจียน เขียนชื่อเป็นแม่นมของเจียนเหยียน เจ้าเป็นสาวใช้ข้างกายเจียนเหยียน หลายปีมานี้เจ้าดูแลปรนนิบัติเจียนเหยียนอย่างไร้ใจ เป็นคนสนิทของนาง แล้วยังรู้ว่ นางมีความคิดจะหนีไปจากเจียนฮูหยิน เจียนเหยียนเคยพูดกับเจ้าว่จะพาเจ้ากับชื่อเวียไปด้วยกันใช่หรือไม่ ดังนั้นพวกเจ้าสองคนจึงคอยทุ่มเทแรงกายแรงใจช่วยเหลือนางเรื่องนี้มาโดยตลอด เรื่องเมื่อคืนเดิมก็เป็น

แผนซ้อนแผนของพวกเขา เจ้า อาศัยโอกาสตอนทีุ่่นวายให้เจียนเหยียนกับ
 ชื่อเวียหนีไปใช่หรือไม่ ตอนนั้นมีคนของโจวหยวนเจ็งติดตามอยู่ข้างกาย
 เจียนเหยียน เหตุผลที่นางยังกล้าออกมาโดยไม่กลัวว่าจะถูกคนของ
 โจวหยวนเจ็งฉวยโอกาสจับตัวไป เพราะว่าที่ด้านนอกมีใครคอยรับตัวนาง
 ต่ออยู่ใช่หรือไม่ คนผู้นั้นเป็นใคร มารับตัวเจียนเหยียนไปได้อย่างไร ไปเวีย
 เจ้าคิดจะปิดบังเรื่องพวกนี้จากข้าไปถึงเมื่อไร"

ไปเวียฟังสวี่จ้งเซวียนเอ่ยประโยคเหล่านี้ก็ออกมาอย่างใจเย็น สีหน้า
 ก็เปลี่ยนไปทันตา

เขารู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร ทำราวกับว่าเขาได้เห็นเรื่องพวกนี้กับตา
 อย่งไรอย่างนั้น! แต่นี้เป็นไปไม่ได้ เรื่องเหล่านี้พวกข้าทำกันอย่าง
 รอบคอบยิ่ง!

ไปเวียเฝ้าปากไม่ตอบคำ

สวี่จ้งเซวียนเห็นดังนั้น สองมือที่วางบนที่เท้าแขนก็บีบเข้าหากันแน่น
 เป็นเพราะไข่สูง แล้วก็เพราะอารมณ์พลุ่งพล่านไปหน้าจึงเป็นริ้ว
 สีแดงฉาน

สวี่เมี่ยวจันที่อยู่ด้านข้างได้เห็นก็ร้อนใจเป็นอันมาก พี่ใหญ่ยังป่วยหนัก
 อยู่ล่ะ!

ดังนั้นนางจึงหันไปเอ่ยตำหนิไปเวีย "ไปเวีย เจ้าติดตามอยู่ข้างกาย
 พี่เหยียนมานานเพียงนี้ พี่ใหญ่เข้าปฏิบัติต่อพี่เหยียนอย่างไรเจ้าก็เห็น
 อยู่ในสายตา นั้นเรียกว่าประคองอยู่ในมือกลัวบุบสลาย อดอยู่ในปาก
 ก็กลัวละลายแล้ว และตอนนี้เกิดเรื่องอย่างโจวหยวนเจ็งขึ้นมา พี่ใหญ่เข้า
 ต่อสู้กับเขาในราชสำนักทุกวัน เพื่อหลีกเลี่ยงแผนการร้ายของเขา วันที่
 อากาศหนาวเหน็บยังไปแช่ตัวในน้ำแข็งให้ตนเองป่วยหนักเช่นนี้ ก็เพื่อ

ไม่ให้พี่เหยียนไปเป็นอนุของโจวหยวนเจิ้ง ความลำบากของพี่ใหญ่ข้าเจ้าไม่รู้หรือ แต่ตอนนี้พี่เหยียนกลับมาเกิดเรื่องอย่างไ้มกลับบ้านตลอดทั้งคืน เช่นนี้ขึ้นอีก นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ นางถูกโจวหยวนเจิ้งลักพาตัวไป หรือเกิดอุบัติเหตุใดกันแน่ หรือต่อให้เป็นอย่างที่ไม่เมื่อครู่พูดกัน พี่เหยียนคิดจะหนีไปเอง เจ้าก็บอกให้พี่ใหญ่ข้าได้รู้สึกหน่อยเถิด! พี่ใหญ่ข้าเป็นคนที่เป็นห่วงพี่เหยียนมากที่สุดในโลกแล้ว หรือว่าเขาจะยังทำร้ายนางได้หรือไร เจ้าพูดออกมา อย่างน้อยจะได้ทำให้พี่ใหญ่ข้าสบายใจได้บ้าง!"

แต่ไปเวยเอาแต่กั่มหน้าไม่พูดจา

"บางทีตอนแรกเจี้ยนเหยียนอาจจะอยากหนี" เสียงของสวีจิ้งเซวียนดังเย็นเยียบขึ้นมาอีกครั้ง "แต่เกรงว่าตอนนี้นางจะถูกคนควบคุมตัวเอาไว้ไปที่ใดไม่ได้อีก และคนที่ควบคุมตัวนางไว้จะต้องเป็นคนทีตอนแรกรับปากว่าจะรอรับตัวนางที่ข้างนอกอย่างแน่นอน"

ไปเวยเงยหน้ามองเขาด้วยสีหน้างงัน

สวีจิ้งเซวียนเห็นดังนั้นก็ให้ยาแรงต่อ "ถ้าเกิดตอนนี้นางสามารถหนีไปจากที่นี่เองได้จริงๆ จะไม่มาบอกเจ้าได้อย่างไร แม้ตอนนี้เจ้าจะแต่งงานกับโจวหลินแล้ว ไม่น่าจะหนีไปจากที่นี่พร้อมเจี้ยนเหยียนอีก แต่ถ้าเกิดข้าเดาไม่ผิด เงินทองที่เจี้ยนเหยียนเก็บรวบรวมมาได้ ในหลายปีนี้จะต้องฝากไว้ที่เจ้าก่อนแล้วแน่ๆ นางกับชื่อเยวี่จะหนีไปใช้ชีวิตที่อื่นมีหรือไม่ต้องใช้เงิน ไม่มีเงินก็ยากจะทำอะไรทั้งนั้น ขอแค่นางหนีออกมาได้ก็จะต้องไปหาเจ้าแน่นอน แต่นางกับชื่อเยวี่ยังไม่ได้ไปหาเจ้า กระมัง จะต้องเกิดเรื่องผิดพลาดอะไรแทรกเข้ามาอย่างแน่นอน และมีโอกาสที่จะเป็นคนที่บอกว่าจะช่วยนางกักตัวนางไว้ ทำให้นางไม่อาจไปที่ใดได้อย่างอิสระ"

"ท่าน... ท่านรู้ได้อย่างไรว่ามีคนรอรับตัวคุณหนูอยู่ข้างนอก!"
เสียงของไปเวยสั้นเครืออ แพบจะพูดไม่เป็นคำ

สวีจ้งเซวียนพูดออกมาอย่างมั่นอกมั่นใจเพียงนี้ ทำเอานางไม่อาจ
ไม่เชื่อ

กับคำถามนี้สวีจ้งเซวียนแค้นเสียงดูแคลนออกจากจมูกก่อนตอบ
"ตอนนี้เจียนเหยียนอยู่ภายใต้สายตาคนของโจวหยวนเจ็ง อาศัยแค่เจ้า
ตัวคนเดียวยอมไม่อาจพาดวงนางออกมาได้ ย่อมมีคนอื่นด้วย ไปเวย
สรุปว่าผู้ใดเป็นคนรับปากว่าจะรับตัวเจียนเหยียนต่อที่ข้างนอก ข้าพวกเจ้า
ยังไว้ใจเขาเช่นนี้ด้วย"

ไปเวยหน้าซีดลงเรื่อยๆ สองมือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเองก็เริ่มสั่น
ขึ้นมาซ้าๆ

ถ้าเกิดเป็นอย่างที่สวีจ้งเซวียนพูดจริงๆ เช่นนั้นก็หมายความว่าที่
เส้นซั่วบอกว่าจะช่วยพวกนาง ไม่ใช่เพราะต้องตาเจียนเหยียน ไม่ใช่เพราะ
ไม่อยากเห็นเจียนเหยียนเจ็บปวดไปทั้งชีวิตอะไรที่ว้ากนักคนเดียว ความจริง
เขามีจุดมุ่งหมายอื่นอยู่อย่างนั้นหรือ

สวีจ้งเซวียนคอยสังเกตความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าเล็กๆ น้อยๆ
ของไปเวยอยู่ตลอด ตอนนี้เขาได้เห็นไปเวยมีสีหน้าซีดขาว แววดตาล่องลอย
ก็รู้ว่าความจริงนางหันไหวยขึ้นมาแล้ว ดังนั้นเขาจึงเอ่ยต่อ "ไปเวย เจ้าคิดดู
ให้ดี คนที่เสนอความคิดนี้ให้เจ้ากับเจียนเหยียนเป็นคนที่มีค่าพอให้
พวกเจ้าไว้ใจเช่นนี้จริงๆ หรือ เหตุใดเขาถึงช่วยเหลือเจียนเหยียนโดย
ไร้สาเหตุ ต้องรู้ว่าการที่เขาช่วยเจียนเหยียนเช่นนี้ถือเป็นการมีเรื่องกับข้า
และโจวหยวนเจ็งพร้อมกันอย่างไม่ต้องสงสัย เขามีความกล้า...ความสามารถ
ยิ่งใหญ่เพียงนี้เชียวหรือ"

ความจริงสวีจ้งเซวียนพอจะเดาได้แล้วว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรปกติเจียนเหยียนก็ไม่ค่อยได้ออกไปที่ใด ข้าคนที่รู้จักก็มีไม่มากนัก ประสาอะไรกับที่ยังเป็นคนทีกล้ำต่อกรกับเขาและใจหวงวนเจิงพร้อมกันอีกด้วย

ยามนั้นไปเวยตัวสั้นราวตะแกรงร้อน ริมฝีปากเองก็สั่นระริกอย่างห้ามไม่ได้

สายตาของสวีจ้งเซวียนยังคงจ้องนางเหม็ง

"ไปเวย บอกข้ามา" ยามนี้เขาทอดเสียงอ่อนลง แผงไปด้วยความอบอุ่น "ใครเป็นคนบอกให้เจ้าทำเช่นนั้น ตอนนี้เจียนเหยียนอยู่ที่ใด เจ้าอยู่เคียงข้างนางมาหลายปีเพียงนี้ ไม่คิดอยากให้เกิดเรื่องขึ้นกับนางเช่นกันใช่หรือไม่ ขอแค่เจ้าบอกข้ามาว่าใครเป็นคนเสนอความคิดนี้ อยู่เบื้องหลัง ข้าก็จะไปตามหาเจียนเหยียนกลับมาได้ทันที"

"เป็น...เป็นเส้นชั้ว" ภายใต้การเค้นถามอย่างเข้มงวดตามด้วยท่าทีโอนอ่อนเช่นนั้นของสวีจ้งเซวียน ปรากฏารในจิตใจของไปเวยก็พังทลายลง ในที่สุด "เมื่อไม่กี่วันก่อนเส้นชั้วให้บ่าวนำจดหมายไปให้คุณหนู ส่วนที่ว่าในจดหมายเขียนอะไรไว้ บ่าวไม่เคยอ่านมาก่อนเจ้าคะ"

เป็นเขาจริงๆ ด้วย!

สวีจ้งเซวียนผ่อนลมหายใจออกมาวาวๆ จากนั้นร่างกายที่ตั้งเครียดอยู่ตลอดเวลา ก็ทนไม่ไหวอีก เอนพิงลงไปด้านหลังทันที

ยามนั้นสวีเหมียวจิ้นเอ่ยอย่างร้อนใจขึ้นมาด้านข้าง "พี่ใหญ่ เช่นนั้นตอนนี้ท่านจะอย่างไร จะไปขอตัวคนมาจากเส้นชั้วผู้นั้นจริงๆ เลยหรือไม่"

ไปขอตัวมาตรงๆ? คนเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนอย่างเส้นชั้ว ต่อให้ตอนนี้ตนไปขอตัวคนที่บ้านอีกฝ่ายแล้วอย่างไรกัน เส้นชั้วสามารถพุดได้ว่า

เขาไม่รู้เรื่องนี้ ถึงขั้นพูดว่าเขาไม่รู้จักเจียนเหยียน ให้ตนนำหลักฐานออกมา อย่าได้ปรี๊ดปรัเขาตามอำเภอใจ มีหน้าซ้ำตอนนี้เขาจะยังอยู่ที่บ้านอีกหรือ แคให้บ่าวชายสักคนออกมาบอกว่าเขาไปทำงานต่างเมืองก็พอ จะยอมพบหน้าตตรงๆ ได้อย่างไร

สองมือที่สั่นเทาด้วยไข้สูงของสวีจ้งเซวียนบีบที่เท้าแขนแน่น

สวีจ้งเซวียนเซ็ดหน้าขึ้น ในใจคิดเพียงว่าเขาไม่มีทางไปหาเส้นชั่วที่บ้าน เช่นนั้นดูจะตกเป็นรองเกินไป กลับกันเขาจะให้เส้นชั่วเป็นฝ่ายมาขอร้องเขาที่จวนเขาแทน และถึงเวลานั้นเส้นชั่วจะต้องยอมมอบตัวเจียนเหยียนออกมาอย่างว่าง่ายแน่นอน

เขาเตรียมเรียกฉีซังเข้ามาสั่งการว่าจะให้ไปทำอย่างไร พลันได้เห็นฉีซังวิ่งเข้ามาเองเสียก่อน

"คุณชาย!" ฉีซังมีสีหน้ายินดีขณะเอ่ยรายงานอย่างรวดเร็ว "ฉีฮุยกลับมาจากหลงโจวแล้วขอรับ ตอนนี้เขามาขอพบคุณชายอยู่ที่ด้านนอก บอกว่ามีเรื่องเกี่ยวกับชาติกำเนิดของคุณหนูเจียนจะรายงานท่านขอรับ!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3vXLT4N>